

[Jørgen Gram.]

at den enkelte Tysker vilde heim ins Reich, men at man vilde bane Vej for, at hele Landsdelen skulde hjem, som det siges. Jeg tillader mig i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at først nu ved Afhøringen af den tidligere Rigsbefuldmægtigede Renthe-Fink er det kommet frem, at man fra tysk Side havde tilbudt Hjemmetyskerne i de sønderjyske Landsdele, at de kunde flytte hjem til Tyskland, men at disse i Enighed havde betakket sig for dette.

Her er vi da efter min Mening ved Kærnen i Problemet. Det har ikke været Tyskerne i Sønderjylland om at gøre at gaa op i det tyske Folk, men derimod nok om at yde Tyskland Bistand i Krigen mod dettes Fjender. Tyskerne i Sønderjylland vidste, at der var truende Udsigt til Krig; man vidste senere, at Tyskland paa Trods af Ikke-Angrebspagten besatte vort Land, og at Tysklands Maal var Ændring af Landegrænserne her eller der til egen Fordel. Man vidste ogsaa, at Nazitysklands Fjender, de Allierede, var Danmarks Venner.

Under saadanne Omstændigheder maatte enhver Bistand til Tyskland, specielt naar denne havde militær Karakter, blive Landsforræderi, idet Hjælpen til Tyskland maatte blive i afgjort Modsætning til Statsborgerpligten. Naar Danmark stod i Fare for at gaa under som fri Nation, havde Landets Borgere Pligt til at værne og værge vort Land; dette har altid været Lov her i Landet. I §§ 98, 99, 100 og 101 i Borgerlig Straffelov staar der tydeligt, at den, som under Krig eller truende Udsigt til Krig bærer Vaaben imod den danske Stat eller dens Forbundsfæller eller yder Fjenden Bistand med Raad eller Daad, straffes med Fængsel fra 2 til 12 Aar. Denne Lov har altsaa virket gennem en lang Aarrække. Den fra tysk Side gentagne Gange fremsatte Paastand, at man ikke vidste at have gjort noget strafbart, er derfor ubeføjet. Særlig noget hen i Besættelsesaarene maatte det staa klart for alle, som vilde se, at Hjælp til Tyskland var imod Danmark og Danmarks Interesser, og at Tyskland gennem sine Overgreb var Danmarks Fjende. Der var ikke Tvivl om hele det danske Folks Indstilling hen i Krigen paa dette Punkt.

Heller ikke Paaberaabelse af Samfølelse med det tyske Folk er Frikendelsesgrund, men kan kun være en formildende Omstændighed. Det kan naturligvis nok forklare en indre Konflikt hos den enkelte mellem Følelse og Pligt; men naar en Grænse ligger paa retfærdig historisk Grundlag og efter Befolkningens frie Selvbestemmelses-

ret, er ethvert Forsøg paa Hjælp til en anden Magt, som maaske vil antaste Grænsen eller Landets Selvstændighed, Landsforræderi, specielt under Krig eller truende Udsigt til Krig. Bestræbelser for Sindelagsskifte kan derimod altid tillades.

Det er mig bekendt, at sønderjyske Retshaandhævere allerede under Besættelsen har gjort Deltagere i Zeitfreiwilligendienst m. v. opmærksom paa, at disse Handlinger efter dansk Lov stod til en betydelig Straf, men det var forgæves dengang. Selv om Loven fra Juni 1945 med tilbagevirkende Kraft med de skærpede Regler imod dem, der falder ind under Loven, var fuldt berettiget og nødvendig efter den overvejende Del af det danske Folks Mening, lad mig saa alligevel henvise det tyske Mindretal, som gik i aktiv tysk Tjeneste, til at klare for sig over for §§ 98—101 i den gamle borgerlige Straffelov; det kan de nemlig ikke.

Danmark kunde ikke undlade at faa gjort op med dem af dets Borgere, som svigtede i Nødens Stund, da det gjaldt. Hvordan vilde Danmark ellers være stillet inden Døre for Fremtiden, om slikt kunde gaa upaataalt hen? Jeg henstiller derfor indtrængende til de tyske Kredse i Sønderjylland, at de aabent erkender, at den aktive Deltagelse paa Nazitysklands Side paa den ene eller den anden Maade under Krig eller truende Udsigt til Krig maatte føre til berettiget Domfældelse af de paagældende, og at man saa ud fra dette tager Konsekvensen og bærer Følgerne. Deraf følger, at Forældre og andre maa undlade at saa Dragesæd med Had og Bitterhed til Frugt. Den danske Befolkning vil være ganske uanfægtet af dette, for det var tyske Fejlgreb, der var Aarsagen til Opgøret.

Naar man nu hører, at der saas Had og Bitterhed i tyske Hjem og deres Omgivelser, ja, saa forbitrer det nu først og fremmest deres egen og deres Børns Tilværelse og Fremtid; Danmark kan det jo ikke ødelægge. Men det er beklageligt, og man maa spørge, om de ældre kan forsvare det over for den unge Slægt. Har man ikke nok i det Ansvar, at Opdragelse og Pres førte de unge ud til Fronterne og hvad dermed fulgte? Javel, det er jo nok Forældrenes Sag at afgøre dette, men det rækker videre ud, ja, til hele det danske Samfund, naar mange unge nu, som det siges, kommer fri og stadig føler sig som fuldblods Nazister og gaar med i Varulvebevægelse og lignende, som vil føre til Fordærv for den enkelte; for her kan Ungdom og Opdragelse ikke mere tjene til Skærmbredt, men Følgerne vil haardt